

ředitel je rád,
uchazečů víc,
přijmout.
mě, že někdy
ed těžkým
tím, jestli žáka

Není tajemstvím, že soukromé školy v Česku vnímáme jako nejsnadnější cestu k získání papíru na vzdělání. To není ideální výchozí pozice pro byznys, že?

Faktem je, že soukromé školy tady mají pejorativní nádech. Rodiče pro děti v první řadě volí státní školu, až pak soukromou. Ty školy si za to po jedné straně mohou samy. Na druhou stranu jsou donucené mít co nejvíce studentů vzhledem k tomu, že žijí ze školného a eventuálně z dotací, které přichází s každým žákem. Jakmile soukromá škola přestane mít studenty, skončí do pěti let. A takových škol tady po revoluci bylo mnoho. Nemá-li žáky veřejná škola, málokdy si obec dovolí ji zrušit a zuby nehty ji drží, a tak i méně kvalitní škola přežívá.

Je ten chleba tvrdší, než jste si zpočátku myslela?

Asi ano. Nejtěžší je ustát konkurenci a skutečnost, že soukromé školy nemají na různých ustlano. Ne každá soukromá škola musí být špatná, a obhájit ji, je velmi těžké. To ředitel státní školy neřeší, nemusí vůbec myslet na nějaké PR. Jede ze setrvačnosti, nic zásadního nemění. Dvacet let tam učí ti samí učitelé, stejným

způsobem, přesto tam studenti pořád jsou. Soukromá škola to má v tomto ohledu těžší, neustále musíte vytvářet novou hodnotu a nějaký nadstandard, kterým přesvědčujete rodiče a studenty, aby ve vás vložili důvěru.

Abyste měla dost žáků, předpokládá to dobrou pověst. Jak tedy vybalancovat kvalitu s kvantitou?

Je to těžké. Každý ředitel je rád, když má uchazečů víc, než může přijmout. Samozřejmě, že někdy stojím před těžkým rozhodnutím, jestli žáka přijmout. U přijímacího řízení je to jednoduché, buď splnil, nebo nesplnil podmínky pro přijetí. Toto řeším zvláště v případě přestupu z jiné školy, kdy se k nám hlásí student s nepřesvědčivými výsledky. Pak musím zvažovat, co škole přinese. Ano, přijde s ním školné a dotace, ale neuškodí renomé školy? Vždy dávám přednost kvalitě před kvantitou.

Na rovinu, je podnikání ve školství dobrý byznys?

Samozřejmě, že podnikání ve vzdělání může být dobrým byznysem, ale záleží, jaký typ vzdělávání nabízíte. Komerční

vzdělávání jazykových agentur, vzdělávání dospělých, to je podnikání v pravém slova smyslu. U škol, jejichž cílem je být alternativou ve vzdělávání dětí a mládež, už to tak jednoznačné není. Samozřejmě máme k dispozici školné, v našem případě je to 45 tisíc korun na rok za žáka, a také část dotací. Nám se podařilo získat devadesátiprocentní dotaci na žáka. Ale tím, že hospodaříme se státními dotacemi, nesmíme produkovat žádný zisk. V tomto smyslu tedy znaky podnikání nenaplnujeme. Ano, je tu jistý rozpor.

Vy jste spadli do červených čísel, že?

Ano, jsme v účetní ztrátě přes milion korun. Je to způsobeno tím, že jsme před dvěma lety otevřeli novou budovu. Náklady jsou proto jednou tak velké a druhá budova ještě není plně obsazená. Rok od roku je to lepší, a jakmile se obsadí, věřím, že se výsledky obrátí. Na druhou stranu platí, že buď se nám podaří získat více dětí, nebo musíme počítat i s variantou fungování jen v jedné budově. Ale tyto problémy myslím v podnikání řeší dnes a denně tisíce podnikatelů.

A jsme zase u té honby za studentem. Co vám pomáhá získávat kvalitní studenty?

Nejvíce funguje doporučení rodičů. Proto se zaměřuji na kvalitu výuky a na prostředí, ve kterém se naše děti pohybují. Rodiče doporučují naši školu kolegům a známým. Více než polovina studentů, kteří k nám jdou, jsou na doporučení někoho jiného.

Platí, že učitelé v soukromých školách mají lepší platy, než státní kantori?

Není to pravidlem, ale na mé škole to platí. Naši učitelé jsou odměňováni na základě vykonané práce a osobního portfolia. V odměňování mám mnohem větší svobodu než ředitelé státních škol. Nemusím striktně postupovat podle zákona o pedagogických pracovnících a čekat na to, jestli mi městská část odpustí nějaký poplatek a zbydou peníze na odměny. Hospodařím svobodněji s penězi, které mám. Ale na druhé straně mám na kantory velmi vysoké nároky a nutím je, aby se neustále rozvíjeli a vzdělávali. Zatímco jiní učitelé drží například pololetní prázdniny, my jsme ve škole a absolvujeme různé kurzy a workshopy.

”

Máme méně žáků ve třídě, díky tomu je dobře známe.

Tak to vám musí za ředitelnou stát zástupy uchazečů...

To byste se pletli! Naopak, jsou to asi dva roky, kdy se mi konečně podařilo stabilizovat pedagogický sbor. Do té doby jsem bojovala s poměrně vysokou fluktuací učitelů. Jsem náročná ředitelka a ne každému to vyhovovalo. Ne každý učitel, zvyklý roky pracovat ve státní škole, byl schopen akceptovat vyšší nároky, individuálnější přístup k žákovi a měnit svoje zažitě postupy.

Lze vypořádat, zda si žáci s vědomím toho, že si za studium platí, dovolí k učitelé víc?

Děti jsou obecně sebevědomější než dřív. Jsou odvážnější, drzejší a více znají svá práva. Vědí, co je vůči nim dovoleno a co se nesmí. Jsou ale také komunikativnější,